

ELIŠKA
MELUŠOVÁ

V
FALOŠNÁ
NEVESTA



MÁME RADI BESTSELLERY

ELIŠKA
MELUŠOVÁ

FALOŠNÁ
NEVESTA

Copyright © Eliška Melušová 2023
Cover Photo © Adobe Stock

ISBN 978-80-8282-018-1

*Venujem Felicity de Pompadour,
ktorá do môjho života vniesla radosť
a jej strata zanechala jazvu na mojej duši.*



Prológ

Jún 1845



Na úpätí kopca ostrova Oahu stál Handan. Domáci mu to meno dali na počesť jedného z prvých náčelníkov, keď pred viac než tromi rokmi zavítal na ich ostrov. Krvou nebol ich, no po tom, ako zachránil kráľovu dcéru Nermin, ktorá sa skoro utopila, k nemu prechovávali úctu a považovali ho viac za svojho než cudzieho. Na meno si rýchlo privykol a priezvisko nepotreboval. Na havajských ostrovoch niečo také neexistovalo a on svoju identitu nepoznal. Až dodnes. Tri roky mal hlavu plnú otázok, až si povedal, že je čas prestať sa trápiť a začať odznova. A teraz? Keď si konečne zvykol na nový život, spomienky sa vrátili v plnej sile.

Christian Harding.

Meno, ktoré sa mu sčista-jasna vynorilo v mysli ako driemajúca sopka, čakajúca na správny moment výbuchu.

V hlavnom meste Honolulu práve prebiehali tradičné oslavy poďakovania bohom za minulé i budúcu úrodu. Zúčastnil sa ich aj samotný kráľ Kamehameha III., prezývaný Napoleon Tichého oceána, spolu s rodinou. Ženy obdarúvali mužov lei vencami a tancovali hula tanec, vlniac pritom bokmi. Tak tu zdravili deň a slnko. Stoly boli naložené prevažne rybami – základnou ingredienciou domácej kuchyne. Jedli sa ryby balené do listov, rybie jednohubky Pu Pu, delfínovitá ryba v podobe steaku Mahi-mahi, marinovaná sušená ryba Poke alebo Imu z morčacieho a bravčového mäsa,

podávané na špeciálne vulkanicky zohrievaných tanieroch. Ako dezert sa podávali vypražené kolieska cesta obalené v cukre – Malasada. To všetko sa zapíjalo domácim pivom a zajedalo ananásom, ktorý je považovaný za symbol Havajských ostrovov.

Handan možno zabudol, kým bol, ale s určitosťou vedel, že ryby nemal nikdy v oblube. Trvalo dlho, kým si na tieto miestne špeciality privykol. Práve sa nie veľmi nadšene natahoval za jednohubkou, keď z dediny pribehol chlapec s krikom, že vypukol požiar. Ľudia sa rozutekali k svojim domcom, každý sa hotoval priložiť ruku k dielu. Aj samotný kráľ podával vedrá plné vody, no požiar neutíchal. Hltal príbytky i zvieratá priviazané k ohradám. Hrozilo, že prejde až k plantážam. Vedrá vody akoby len viac burcovali oheň k predvedeniu svojej sily. Dedinou sa niesli výkriky strachu, plaču i rev vyčerpaných mužov. Vtom sa stalo niečo, čo nikto nečakal. Sýtomodrá oblohu zastrelili čierne mračná, z ktorých sa začali rinúť potoky vody. V júni na ostrove domáci ešte nikdy dažď nezažili. Pokľakli a ďakovali zaň bohu Maui, ktorý podľa legendy daroval ostrovy ľuďom.

V Handanovej mysli sa presne vtedy začali vynárať iné obrazy. Obrazy minulosti. Videl oheň, počul výkriky, plač, ale nachádzal sa inde. Pamäť sa mu začala vracaať a on otváral svoje modré oči v nemom úžase. V hrdle mu narastala hrča. Oheň pomaly ustával, no aj keď bolo treba pomáhať ďalej, vedel, že to už zvládnu aj bez jeho pomoci. Potreboval odísť, byť sám a utriediť si zmätok v mysli.

Vyšiel na najvyšší cíp kopca, kde ozvena jeho mocného hlasu zanikala pri hluku prevaľujúcich sa vln. Svetlohnedé vlasy mal od dažďa i potu prilepené k tvári a slzy mu stekali spolu s doznievajúcimi kvapkami, keď pochopil.

Dlho dúfal, že si raz spomenie, kým bol. Smútil, že hmla zastrela jeho spomienky. Dúfal, že má rodinu, ktorá ho nedočkavo čaká, ba možno i hľadá. Dnes však vedel, že nič z toho už nie je. Práve požiar bol tým, čo pohltilo jeho najbližších. Rodičov, sestru, aj dvoch mladších bratov. Aký paradox, že to, čo mu kedysi vzalo spomienky, mu ich dnes vrátilo.

Christian Harding.

Stále tomu nemohol uveriť. Ešte pred hodinou sa zabával, nevediac, kto je, a odrazu je z neho markíz. Markíz Rochester. Teda aspoň ním mal byť ako najstarší syn a brat Grahama, Gordona a Glórie. Ľudí, ktorých už nikdy neuvidí, pretože nežijú.

Zadával sa na miesto, o ktorom si myslel, že ho nikdy neopustí. Opäť vyšlo slnko a pred ním sa odkryla tá najkrajšia azúrovomodrá zátoka Hanauma Bay, akú kedy videl. Zostal mu už len Derek. Muž, ktorý mu zachránil život a stal sa jeho novou rodinou.

Derek bol mladší syn anglického grófa narodený z dvojčiat. Len o pár minút skôr ho predbehol brat Rafael – dedič titulu. Za života svojho otca dostával apanáž, za ktorú si kúpil loď, najal posádku a plavil sa za dobrodružstvami. Aj školu vychodil v zahraničí, ďaleko od domova. Keď starý gróf zomrel, titul prešiel na Derekovho brata. A aby toho nebolo málo, k titulu si doprial aj Derekovu snúbenicu. Nato ešte Derekovu zastavil apanáž, a tak sa bez financií rozhodol opäť vydať na more.

Vtedy objavil na palube čierneho pasažiera. Muža v bezvedomí s rozťatou tvárou a popáleninami. Ani lodný lekár si s nimi nevedel dať rady. Muž sa zmietať v horúčkach, blúznil a rana na tvári sa mu zapálila. Boli vtedy neďaleko „*sídla bohov*“, ako Polynéžania nazývali Havaj. Zohnal lieky a zásoby a zakotvil pri ostrove Oahu. Počas svojich ciest tam neraz zavítal a ľudia ho už poznali. Vedel, že tam nájde jedného z najlepších mastičkárov. Tam, kde nepomôže zdravý rozum lekára, vylicieja jedine bylinky šarlatána.

Neznámy muž bojoval o život nielen so zraneniami, ale aj s démonmi prenasledujúcimi jeho myseľ. Boj sa mu podarilo vyhrať až po troch mesiacoch, keď sa pripútaný k lôžku a vychudnutý na kosť konečne postavil na nohy. Pamäť mu ale vypovedala službu a on si nedokázal na nič spomenúť. Predošlý život, spomienky, meno... všetko bolo preč, akoby nikdy neexistoval.

Prvé mesiace boli peklom. Derek sa mu snažil pomôcť. Kládol mu množstvo otázok a on horúčkovo premýšľal. Nikdy to však nikam nevedlo a on len upadal do hlbších depresíí. Podľa toho, kde ho Derek našiel, mohli len predpokladať, že je Angličan. Podľa spôsobov, aké sa u neho po zotavení prejavili, aj to, že je šľachtic.

Handan často uvažoval, že navštívi Londýn. Derek sa odmietal vrátiť, ale ponúkol mu svoju loď. No ako čas plynul, obaja si na ostrove vybudovali nový život a osud, ktorý ich zviazol dokopy, ich spojil v silné puto. Začali odznova s čistým štítom, ako novonarodené dieťa. Odvtedy ostrov neopustili. V podstate tu bol Handan spokojný, až dodnes. Mal priateľa, čo mu bol ako brat, milenku aj prácu. Keď zomrel majiteľ najprosperujúcej-

šej plantáže ananásu, avokáda a iných plodov, ju s Derekom za zarobené peniaze odkúpili od jeho bezdetnej vdovy. Pozemok bol dostatočne veľký. Plantáž rozšírili a postavili na nej dva domce, pre každého vlastný. Keď v roku 1843 skoro pol roka okupovala ostrovy Veľká Británia, rozbehli vlastné obchody. Postupne prichádzali obchodníci a netrvalo dlho, kým začali vyvážať vlastný trstinový cukor, kávu, kakao i vanilkové struky. Neskôr aj santalové drevo na výrobu parfumov, vďaka čomu ich majetok pekne narastal.

Handanovi sa z toľkých spomienok podlomili kolená a on klesol na vlhkú zelenú trávu. Je šľachtic, ale vôbec sa tak necíti. Mal len dvadsaťpäť, keď sa to stalo. Život ešte nebral tak vážne. Roky tu ho však podstatne zmenili.

Pokožka opálená od každodenných lúčov slnka do bronzova zmiernila viditeľnosť niektorých jaziev po popáleninách. Oheň mu poškodil tkanivo kože niekde viac, inde menej. Masti, ktoré pomohli telu, však nedokázali pomôcť tvári, kde zapálené tkanivo zhrublo. Jazva sa mu tak tiahla čelustnou kosťou ľavého líca a končila až pri krku. Na začiatku ju skrýval pod vyhrnutý golier odevu a klobúk. Neskôr prijal, že jazvy sú jeho súčasťou, a naučil sa s nimi žiť. Napokon, tie najhoršie mu zostali na duši. Aj keď sa boh ohňa Hefaistos vybúril na jeho tele, z krásy mu neubral. Akoby sa za neho prihovoral sám Adonis. Aspoň tak mu to tvrdili miestne dievčatá.

Postavu mu obopínali svaly a ruky mal od tvrdej práce samý mozol. Možno s Derekom netrpeľi biedou a mali peniaze, ale nikdy nesedeli v dome a nenechali mužov pracovať na ich plantáži samých. Vždy, keď vybavili nevyhnutné dokumenty, sa k nim pripojili. Aj preto pochyboval, či opäť zapadne do prísnej anglickej spoločnosti. Netúžil sa vrátiť, no musel. Nie kvôli sebe. Kvôli nim.

Rezidencia jeho rodičov bola pýchou Londýna. Aspoň tak o nej klebetili matróny a ne jeden zvedavec preskakoval plot, aby ju tajne obdivoval. Iné domy aristokratov boli majestátne, ale natlačené na sebe a často len s malou záhradkou. Tú im vynahrádzali vidiecke domy s veľkými pozemkami, kam sa spoločnosť utiekala v lete. Do mesta sa chodil každý len zabávať. Dámy pretancovať večierky a páni prehýriť noc. V meste nikomu nechýbal čerstvý vzduch, ani zeleň matky prírody.

Ich rezidencia však bola iná. Stála sama na jedinom vyvýšenom kopci pri okraji Londýna, akoby ho z vrchu chránila. A potom to prišlo. Deň,

keď požiar pohltil jeho život, tak ako dnes hltal príbytky na ostrove Oahu. To, čo sa pred rokmi odohralo, však nebola nehoda, ale dokonalé ľudské dielo. Dielo konkrétneho muža, ktorý mu zaplatí za každú stratu na živote. Tri roky mu pamäť vážnila spomienky za zatvorenými dverami. Dnes nastal čas ich znovunavrátenia.

Po tom, ako ho bratranec Arthur udrel do hlavy niečím ťažkým, spadol na zem ako podfáť. Narazil tvárou o kus kovu, na ktorom viseli konské sedlá. Výsledkom je dnes výrazná jazva. Keď pootvoril viečka, videl nad sebou jeho vysmiatu tvár. Tvár samotného diabla, ťahajúcu jeho nevládne telo do rúk ohňa, v ktorom mal zahynúť spolu s rodinou. Nemohol tomu uveriť. Arthurova matka a Christianov otec boli súrodenci. Keď pri pôrode zahynula, vyrastal v podstate pri nich. Arthurov otec Alden Monroe, barón Summerson, sa zo straty manželky ťažko spamätával, a až keď jeho syn dospel, pochopil, o koľké roky s ním sa ukrátil. Arhur bol Christianovi ako ďalší brat a síce sa v dospelosti odcudzili, no nikdy ho nepovažoval za zloducha. Práve naopak. A predsa sa z neho vyklul had bažiaci po majetkoch. Titul baróna, ktorý zdedí po svojom otcovi, mu zjavne nestačil. Potreboval vyhladiť celú jeho rodinu, štyroch mužov spolu s ním, neušetriac ani ženy, aby sa tak dostal k titulu markíza. Dnes vie, že ho podcenil. Už vie, aké falošné zviera sa skrývalo za maskou naivného a dobrého priateľa, ba člena vlastnej rodiny. Aj keby to malo byť to posledné, čo spraví, postará sa, aby všetci v Londýne zistili, čo je Arthur Monroe zač.

„Lanthor! Kde si, Lanthor!?“ spomína si, ako kričal Arthur v tú noc. Žeby na komplica? Nikdy predtým to meno nepočul. No nech to bol ktokoľvek, nájde ho. Oboch prinúti k pravde. *Môj návrat bude veľkolepý*, pomyslel si.

Derek stál na pláži a díval sa na zmučenú tvár svojho priateľa. Nemusel vidieť jeho oči, aby vedel, že sa v nich odráža bolesť z pravdy, ktorú práve odhalil.

„Nechaj ho, Malia!“ zakričal na dievčinu, ktorú tak zastavil v behu.

„Handan ma potrebuje!“

„Teraz nie. Vráť sa do dediny! Čoskoro sa pridáme.“

Opäť vzhliadol k priateľovej tvári a vedel, že nepotrvá dlho a dozvie sa, kto sú démoni, na ktorých si Handan celé tie roky nevedel spomenúť.



1. kapitola



„S Kimom si sa dobre porátal. Ten podliak už nepríde humpľovať a podpaľovať túto zem.“

„To dúfam, len sa bojím, že sa miestnym pomstí, kým budeme preč.“

„Neboj sa, ten zradca sem už nezavíta. Kráľ urobil isté opatrenia. Jeho loď obráti, len čo ju zbadajú. Pridlho zneužíval pohostinnosť týchto ľudí.“

„A to všetko pre žiarlivosť, čo mu zastrela rozum.“

„Malia je krásna žena. Nemožno sa čudovať, že jej odmietnutie nie-
sol ťažko. Je len dobre, že ukázal pravú tvár. Roky sem chodil, opíjal sa,
obťažoval ženy, vyvolával bitky a to nikto nepotrebuje. Aj kráľ ho trpel
len pre obchody, ktoré spolu mali. Inak, poviem ti, že dívať sa, ako mu
prášiš kožuch, stálo za to. Budeš tu chýbať.“

„No tak, Derek. Vieš, že musíme odísť,“ odvetil Christian opatrne.

„Viem,“ odpovedal s povzdychom. O chvíľu na to zvrátil tvár v uve-
domení si toho, čo tým jeho priateľ myslel. „Tak počkať, je ti dúfam jasné,
že s tebou nejdem!“

„Prečo nie? Hráš sa na dobrodruha, ale dobre viem, že namiesto tú-
lavých topánok máš radšej pevnú pôdu pod nohami. Čo sa stalo medzi
tebou a tvojím bratom v skutočnosti? Nikdy o tom nehovoríš. Prečo si
netrávil čas v spoločnosti, do ktorej si patril rovnako ako on? Si aristokrat,
tak prečo toľké cesty?“

„Nejako priveľa otázok, nemyslíš?“

„Možno nastal čas vyložiť na stôl aj tvoje karty. Snažil si sa to skryť, ale morský vlk z teba nebude. Viac času stráviš v kajute s morskou chorobou, než na veliacom mostíku. Stačilo, že sme išli rybáriť, a hneď si ozelenel. To, čo ti spravil brat a snúbenica, bol podraz, ale nie taký, aby si sa vzdal svojho postavenia a života.“

„Nechápeš to.“

„Tak mi to vysvetli.“

„Musel som sa ho vzdať, inak by jej ublížil!“ odvetil a postavil sa od stola tak prudko, až prevrhol drevenú stoličku v kuchyni svojho domu. Rukami rovnako vyrobenými ako jeho priateľ si začal prehrabávať svoje husté tmavohnedé vlasy, uvažujúc, ako začať. Bol vysoký a svalnatý ako Christian, dokonca o niečo málo vyšší. Po chvíli sa jeho hnedé oči zadívali do priateľových modrých a vedel, že nastal čas. Zohol sa po stoličku, otočiac ju operadlom k sebe a obkročmo sa na ňu posadil.

„Nikdy som to nikomu nepovedal, ale brat ma nenávidel, hoci som bol druhorodený a nijako som ho neohrozoval v otázke dedičstva. Spočiatku sme si boli blízki a potom sa proste zmenil. Začal mi ničiť veci, vymýšľať si príbehy, ktoré sa nestali, dokonca mi otrávil psa. Nemohol som uveriť, že sme dvojčičky. Tie predsa spája puto, no nás nespájalo nič. Tešil som sa, že mám brata, kým som nepochopil, že na bratstvo treba dvoch. Tak som to vzdal a odišiel som študovať mimo Anglicka. Po štúdiách som si za apanáž kúpil loď, najal posádku a plavil sa. Domov som sa vrátil, až keď som zistil, že otec zomrel. Rodina mi chýbala, a tak som sa rozhodol zostať. Vtedy som sa zamiloval, a ako vieš aj zasnúbil. Volala sa Reina Drugetová. Práve debutovala na svojom prvom plese. Mala osemnásť, ja dvadsaťšesť. No tak, ako bola krásna, bola aj skazená. S dámami som dovtedy nemal skúsenosť. Pochádzala z dobrej rodiny, no poznačil ju škandál, keď sa jej rodičia rozviedli, čo bolo neprípustné, a tak jej nezostali veľké vyhliadky na slušné manželstvo. Tvrdila, že ma miluje, ale v skutočnosti sa chcela cezo mňa dostať k bratovi. On si v tom čase užíval výsady titulu a na spoločenské udalosti kašľal. Nemala ho kde stretnúť, iba ak by zavítala do niektorého z verejných domov. A keďže som sa jej zdôveril, vedela, že Raf chcel vždy všetko, čo bolo moje. Vtedy mi vlastne prvýkrát urobil láskavosť.“

„Ako to?“

„Ukázal mi jej pravú tvár. Ležali spolu na deke za denného svetla, telo na telo. Vôbec sa nebránila. Zradila ma a osud jej to vrátil. Dúfala, že si ju vezme. A on? Namiesto svadby rozdúchal škandál a zničil ju ešte viac. Služobníctvo potvrdilo, že ich videlo, a tým pochovalo jej budúcnosť. Rodina ju poslala k tete a viac som o nej nepočul. Nato mi Raf zastavil apanáž a nariadil mi opustiť Londýn. Vzoprel som sa a on sa ma opýtal, či dokážem žiť s bremenom toho, že budem mať na svedomí ľudský život.“

„Chcel ublížiť Reine?“

„Horšie. Našej matke. Vedel, že mám len ju. *Ak zostaneš, nebude to pes, ktorého otrávim najbližšie*, povedal.“

„Ako sa opovážil?! Mal si to nahlásiť úradom.“

„A kto by mi veril? Pre Londýnčanov som bol cudzí. Každý videl len brata tuláka, čo tomu staršiemu závidí titul, o ktorý prišiel kvôli pár minútam. Ustúpil som a odišiel. Predtým som však vyhladal detektíva s tým, že keď sa usadím, napíšem mu, kam mi má posilať správy o tom, ako sa matke darí. Pred polrokom napísal, že zomrela,“ vzdychol. „Takže nie, nemám túlavé topánky, priateľa, ale ani domov v Anglicku.“

„Mrzí ma to. Spomínam si na ten čas. Bol si ako vymenený. Ale prečo si nič nepovedal?“

„Pretože nie som nikto, Handan, vlastne Chris, teda markíz... dočerta, už ani neviem, ako ťa osloviť!“

„Pre teba platí len jedno oslovenie, a tým je brat.“

„Brat markíza? Ale choď! Toto je realita, nie rozprávka. Nemám titul a každý už určite zabudol, že žijem.“

„Ja som nezabudol. Je čas, aby sme sa obaja spoločnosti pripomenuli.“

„Už takto budeš mať ťažký návrat, nieto ešte so mnou. Len by som to zhoršil.“

„Nemáš čo stratiť. Brat ťa už nemá čím vydierať, a keby ťa nebolo, voňal by som kvety z druhej strany zeme. Zachránil si mi život. Ja som teraz tvoja rodina. A možno nemáš titul, ale si šľachtnejší než ktorýkoľvek lord, ktorý ho má. Takže zdvihni zadok a začni baliť! Je čas ukázať dvojčiatku, kto je Derek Winston.“ Nato sa postavil od dreveného stola, zberajúc sa k odchodu.

„Dočerta, ako obyčajný plantážnik si sa mi páčil viac! Teraz vidím, že panovačné maniere markíza sú ti blízke, priateľa. Zachráň sa, kto môžeš!“

„Zvykaj si.“

„Pozdravuj odo mňa Maliu, a ak sa teda máme baliť, tak nieže prídeš neskoro.“

„Snáď mi to nechceš počítať,“ utrúsil s ironickým úškrnom. „Aj tak sa nehodlám zdržať.“

„No iste. Tá ťa len tak nepustí.“

Christian vykročil rezkým krokom, mieriac rovno do dediny. Na jej konci stál menší domček so slamenou strechou. Oheň sa až sem našťastie nedostal. Malia bola mladá vdova. Manžel jej zahynul pri práci v pralese, tesne pred Handanovým príchodom. Mala vtedy len devätnásť rokov. Jej otec bol mastičkár, ktorý ho zachránil, a ona mu pomáhala pri jeho uzdravovaní. Vymieňala mu obvazy, natierala jazvy a prinášala úľavu. Neskôr sa z nich stali priatelia a ona mu prinášala úľavu aj iným spôsobom.

„Aloha,“ pozdravila ho hneď, ako vošiel, a vtisla mu smelý bozk na pery. Dnes pri ňom ale už necítil to, čo kedysi. Na začiatku mu pomútila zmysly a on sa jej nevedel nabažiť. Čiernovláska s postavou bohyne, kyprím poprsím a očami farby tyrkysu. Nebolo muža, ktorý by po nej netúžil. Bola drahokamom ostrova Oahu. Po rokoch to však vyprchalo a Malia to vedela. Už ju nenavštevoval tak často, nezostával na noc, ani ju nebozkával tak vášnivo. Z jeho strany ostalo len priateľstvo a vďačnosť. Za tie roky ju naučil rozprávať spisovnou angličtinou, čítať, aj písať. Bola učenív a všetko hltala jedným dychom.

„Varím tvoje obľúbené jedlo. Neboj sa, žiadne ryby,“ dodala rýchlo, keď zbadala, ako neisto sa zatváril.

„Nebudem jesť. Musím toho veľa zariadiť. Presmerovať obchody a zohnať dozor na plantáž. S Derekom o mesiac odchádzame.“

„Vedela som to.“

„A čo?“

„Že tvoj odchod raz príde. Si hrdý Angličan, dokonca markíz. Teším sa z teba,“ odvetila, aj keď to tak necítila. Vedela, že ho stráca, a to, kedy ho stratí úplne, bola len otázka času.

„Neviem, či sa z toho teším, Malia. Teraz, keď som si spomenul, by som radšej zabudol. Bolí to viac, ako keď som nevedel.“

„Pssst, nehovor tak, môj milý.“

„Vieš, prišiel som, aby...“

„Aby si ukončil náš vzťah,“ dokončila za neho.

„Áno,“ vzdychol. Vždy bola bystrá. „Naveky zostaneš mojou priateľkou,

ktorá bude vítaná. Nikdy nezabudnem, čo ste pre mňa s otcom urobili.“

Vezmi ma so sebou! chcela vykriknúť, ba až prosiť, ale pozbierala zvyšky hrdosti. Keď však videla, že sa zberá k odchodu, nemohla inak. Chytila ho za ruku a obrátila tvárou k sebe.

„Jednu noc,“ šepla. „Venuj mi na rozlúčku poslednú noc.“

Ruky mu ovinula okolo krku a pery spojila vo vášnivom bozku. Zacítila mierny protest, a tak presunula jednu z rúk na jeho rázporok. Netrvalo dlho a zareagoval. Zvliekla mu tielko, dotýkajúc sa mocných spletencov svalov i pokožky zhrubnutej od popálenín. Od svetlých chlčkov na hrudi prešla až k tým smerujúcim k jeho stvrdnutej mužnosti. Keď zastonal, vedela, že vyhrala. Vzal ju do náručia a odniesol k posteli. O hodinu si v tichosti vzal tielko a ľanové nohavice pohodené na zemi. Zadíval sa na odev, ktorý ako anglický lord už nebude môcť nosiť, a opäť na neho doľahla ťažoba z budúcnosti.

„Aloha,“ zašepkal, keď ju spiacu pohladil po dlhých rozstrapatených vlasoch, a odišiel. Malia však nespala. *Aloha wau ia oi*, odvetila v duchu, čo znamenalo: ľúbim ťa. Vtedy jej vyhrkli slzy, ktoré premáhala od jeho príchodu. Vedela, že jeho aloha, tentoraz znamená zbohom. *No ešte nie je koniec, Handan*, hovorila si. *Nedovolím ti opustiť ma len tak. Nevzdám sa ťa bez boja! Príde čas, keď pochopíš, že tvoj život je na Oahu po mojom boku.* S týmto odhodlaním neskôr zaspala.



2. kapitola



Felicity Lencesterová zostupovala lávkou z lode menom „Svižná hviezda,“ ktorá ju práve priviezla do prístavu v Londýne. Po tom, ako ju novoprijatý kormidelník trikrát odklonil z trasy pre zle nastavené súradnice, sa o jej názve „svižná,“ dalo skutočne pochybovať. Popri Felicity sa tlačili ďalší cestujúci. V snahe cítiť opäť pod nohami pevnú zem do nej narážali ako do vreca zemiakov. *Nevychovanci!* pomyslela si. Spomienky na nenávidené časy strávené v anglickej internátnej škole sa jej vrátili ako úder blesku. Pred viac ako rokom opúšťala krajinu šťastná, že sa do nej viac nevráti, a dnes tu stojí opäť.

Felicity bola odvážne a tvrdohlavé dieťa, vyrastajúce v Burlingtone – najväčšom meste amerického štátu Vermont, prezývanom „štát zelených hôr.“ Milovala jazdy v konskom sedle, rada súťažila, lozila po stromoch a pokojne sa aj kľbčila. Niekedy sama uvažovala nad svojím temperamen-
tom. Možno sa tak len predvádzala, aby zaujala rodičov. Najmä matku. Clarissa Lencesterová bývala často zamyslená, až duchom neprítomná. Málokedy ju pohladila či pobozkala. Jej otec Thomas Lencester bol zasa predstaviteľom mesta. Mnoho času trávil v úrade alebo na obchodných cestách.

Mala len štrnásť, keď si v jednu noc potajomky vypočula rozhovor rodičov a zistila, že má anglické korene. Jej matka bola dcérou grófa, po ktorého smrti sa jej ujala jeho sestra Agáta. Na tituly v Amerike si totiž

nikto nepotrpeľ. Nevedno prečo, ale jej mama z Anglicka ušla. Nasadla na prvú loď a vystúpila v Amerike, kde sa zoznámila s Thomasom.

V tú noc sa však zmenilo aj čosi iné a jej matka sa začala usmievať. Dcérine bavnené sukne vymenila za najnovšie róby a pohodlné topánky za črievice. Aj vlasy, dovtedy rozpustené, jej slúžky začali zapleť a sťahovať rôznymi čačkami. Nepáčilo sa jej to, no obdiv v matkiných očiach ju hnal vpred, keď vtom prišla rana.

„Dievčenská internátna škola maďam Faerlyovej v Anglicku je jednou z najprestížnejších,“ povedali. „Bude sa ti tam páčiť.“

„Internátna?“ opýtala sa Felicity, dúfajúc, že sa mylí.

„Nuž áno, nedá sa predsa študovať na diaľku a tie tri roky prejdú, ani sa nenazdáš,“ ozval sa ako prvý jej otec.

„Odídeš ako dievča, no vrátiš sa ako žena – dáma. Som taká šťastná!“ pridala sa matka. Radosť v jej očiach zabránila Felicity protestovať, a tak ju guvernanka odprevadila do cudzej zeme. Tu nastúpila do školy plnej prísnych pravidiel a etikety. Jej nespútaná a živelná povaha sa nevedela prispôbiť. Bitka trstenicou jej nebola cudzia, no nikdy nevydala ani hláska. Keď chcela plakať, vankúš bol jej útočisko a tlmil zvuky jej stonov. Všetko to vydržala. Pre nich. Pre rodičov, túžiac po ich uznaní. Pre namyslené spolužiačky bola Felicity len cudzinkou z Ameriky. Okrem priateľky Doris nepovedala nikomu o svojom anglickom pôvode.

Mala skoro osemnásť, keď sa vracala domov. Z nevýraznej, útlej a pehatej dievčiny s dlhými rukami a nohami sa stala pôvabná dáma. Vlasy žltkastého nádychu, pre ktoré ju spolužiačky prezývali „*púpava*“, zosvetleli a nadobudli stredne plavý odtieň. Oči tmavej čokolády lemovali dlhé tmavé mihalnice, ktoré len upevňovali čaro jej výzoru. Snehobiela pleť pohltila dievčenské pehy a líca zdravého ružovkastého nádychu nepotrebovali lícenu. Driek stíhly sťa osa, plné poprsie a dlhé nohy. Bola nepochybnou vnučkou aristokrata, čo za ňu hovorili výrazné líčne kosti a nos.

Doma sa dočkala vrúcneho privítania. Varilo sa jej obľúbené jedlo – losos so špargľou na zázvorovej omáčke, a podávali sa mandľové koláčiky. Rodičia sa jej plne venovali, až nadobudla pocit, že život jej konečne ukazuje svetlú stránku.

A vtedy sa to stalo. Bola sama doma a chcela si ísť zajazdiť. Jej matka mala krásne jazdecké klobúky. Vedela, že sa nebude hnevať, ak si nejaký požičia. Keď odchádzala z jej izby, pohľadom zavadila o písací stolík, na

ktorom ležal nedokončený list. Nepatrilo sa nazerať, ale zvedavosť bola silnejšia. S kým by si mohla písať jej utiahnutá matka, ktorá nechodila do spoločnosti a nemala priateľky? Pristúpila bližšie a všimla si, že aj v pootvorenej zásuvke stolíka je kopec ďalších listov. Rukou ich trochu prehrnula a na každom zbadala anglickú poštovú známku. *Čo to má byť?* Zamračila sa a dumala. Hádám ma nechcú opäť niekam poslať? Preľakla sa, a to ju prinútilo siahnuť po liste navrchu, otvoriť ho a čítať.

Drahá Clarissa,

ani nevieš, ako mi je ľúto, že som ti neverila. Brat mi ťa zveril a ja som ťa neochránila. Kiežby si mi raz odpustila. S Edgarom už spolu nežijeme. Detektív mi ťa konečne našiel a zistil, že sa nemáš zle, no nežiješ ani v prepychu a máš dcéru. Dovoľ mi pri nej napraviť svoje chyby. Je aristokratkou ako ty. Neber jej pre vlastný žiaľ možnosť hrdého členstva v spoločnosti. Dovoľ mi vziať ju pod ochranné krídla a poslať do najlepšej školy. Dohliadnem aj na starostlivý výber manžela. Postarám sa o ňu ako o svoju a môj syn jej bude ako brat.

*S láskou Agáta Thoryová,
grófká Westcottová*

Drahá teta,

neviem, ako si ma našla, ale na krivdy minulosti zabudnúť nedokážem. Voči tebe ale zášť nechovám. S manželom sme tvoju ponuku dlho zvažovali, až ma napokon presvedčil. Moja Felis si zaslúži zažiť to, čo mne nebolo dopriate. Verím, že ju ochrániš a nesklameš nás, ani pamiatku svojho zosnulého brata, môjho otca. No daj pozor, Felis je temperamentná, búrlivá, plná života a potrebuje niekoho, kto ju skrotí, ale zároveň neuhasí jej ducha.

S pozdravom Clarissa

V liste ju matka nazvala „*mojou Felis*.“ Srdce jej poskočilo. Čo jej však mala odpustiť? Takže do Anglicka ju poslali kvôli tejto žene? To ona jej zabezpečila všetky tie drahé róby a platila školu? V ďalšom liste stálo, že

sa Agáta nevie dočkať jej príchodu do Anglicka a uvedenia do spoločnosti. Z ďalšieho zasa vypadol obrázok. Podobizeň akéhosi mladého lorda. *Už ma chcú aj vydať?* Zhrozila sa a čítala ďalej.

...pochádza z dobrej rodiny a je dedičom titulu. Jeho rodičia súhlasili so stretnutím. Na ňom im odovzdám obrázok s podobizňou mladej Felis, ktorý si mi poslala. Určite sa im bude páčiť...

Viac jej nebolo treba. List odhodila k ostatným, akoby ju popálil. Odstúpila od stolíka a razantne pritom krútila hlavou. Poslali ju preč na celé tri roky a teraz chcú, aby odišla navždy? Dokonca sa má vydať za cudzinca?

Vtedy začula v hale ruch. Vrátili sa! Obrázok lorda si podvedome vložila do vrečka jazdeckého kostýmu a zišla dolu schodmi.

„Kedy ste mi to chceli povedať?“ spustila bez pozdravu.

„Čo máš na mysli?“ opýtala sa Clarissa.

„Listy, mama, a to, že ma zase posielate preč.“

„Ako si... ach.“

„Dnes, dcérka,“ ozval sa pohotovo Thomas.

„Skutočne?“ Mala tušiť, že odchod do Anglicka nebol len tak. Mala sa pýtať, možno protestovať, no neurobila to, pretože chcela, aby na ňu boli pyšní. Preto sa podvolila a preto vedela, že sa podvolí aj teraz.

„Prečo sa ma chcete zbaviť?“

„To nikto nechce. Si naše jediné dieťa. No pochop, že som len predstaviteľ mesta a obchodník. Nepatrím k vysokej šľachte, ale ty áno. Anglicko ti otvorí možnosti, aké by si tu nikdy nemala.“

„Čo sú to za možnosti, keď od nich mama ušla?“

„To nebolo pekné, Felicity Lencesterová!“ odvetil Thomas zvýšeným hlasom a mal pravdu. Veselá tvár jej matky bola razom preč a úsmev vystriedal výraz plný bolesti.

Viac nepovedala. Zvrtla sa a utekala do svojej izby. V tú noc počula matkin plač, za ktorý cítila vinu. Ráno jej Clarissa oznámila, že ešte v ten deň odošle Agáte list s tým, že jej dcéra pocestuje do Anglicka, ale až keď si privykne na novú situáciu, ktorá ju zaskočila.

„Nemôžem to zrušiť, Felis. Dala som sľub, no jeden dám aj tebe,“ povedala. „Pocestuješ do Londýna a zažiješ život v spoločnosti šľachty, do ktorej patríš. Ak si tam do roka nenájdeš vhodného manžela, alebo